

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ลมหายใจ...ที่แบ่งปัน

นางสาวปานจิตร โชคพิชิต

หอผู้ป่วยอายุรกรรมหญิง งานการพยาบาลอายุรศาสตร์

การดำรงชีพของมนุษย์เรานั้น นอกจากปัจจัยสี่ที่เป็นสิ่งจำเป็นแล้ว การที่จะแสดงให้เห็นว่าเรานั้นยังคงมีชีวิตอยู่ คือ เรานั้นยังคงหายใจ หัวใจเรายังเต้น ในทุกๆวินาทีมนุษย์เราต้องหายใจเพื่อนำออกซิเจนไปใช้ในกระบวนการทำงานของร่างกายเพื่อให้ชีวิตเรายังคงอยู่ ได้ต่อสู้ต่อ ได้เห็นความสวยงามของโลกใบนี้ และถ้าเราสามารถแบ่งปันลมหายใจของเราให้กับผู้ที่ต้องการได้คงเป็นเรื่องที่น่ายินดี เพราะสามารถสร้างความสุขให้กับเราซึ่งเป็นผู้ให้ และได้ต่อชีวิตให้กับผู้รับอย่างแท้จริง

เมื่อหลายสิบปีที่แล้วทั่วโลกเคยต้องเผชิญกับการแพร่ระบาดของโรคภัยที่ทำให้เกิดการล้มตายของมนุษย์จำนวนมาก ซึ่งต่อมาเราให้ชื่อว่าโรคไข้หวัดใหญ่ ในตอนนั้นนับว่าเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดการระส่ำระสาย เพราะมีการแพร่ระบาดอย่างรวดเร็ว ผู้คนล้มตายจำนวนมาก เกิดภาพผู้ป่วยที่นอนในสถานพยาบาลเรียงรายกัน เจ้าหน้าที่ทางสาธารณสุขไม่สามารถให้การดูแลได้อย่างทั่วถึง แต่หลังจากนั้นทางแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ก็สามารถคิดค้นวิธีและวัคซีนเพื่อป้องกันการติดเชื้อไข้หวัดใหญ่และได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนทำให้เกิดการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันไข้หวัดใหญ่ประจำปี แต่เมื่อ 10 ปีที่ผ่านมา เหล่าเชื้อโรคต่างๆก็กลับเข้ามาโจมตีเราอีกครั้ง พบการระบาดของไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ฯส่งผลให้เกิดการพัฒนากระบวนการดูแลและป้องกันการแพร่กระจายเชื้อ จนกระทั่งในปี 2019 ทั่วโลกต้องเผชิญกับเชื้อโรคภัยอีกครั้ง ซึ่งเราเรียกว่าโรคโควิด-19 ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่และเศรษฐกิจของผู้คนทั่วโลก ผู้คนต่างเจ็บป่วยและล้มตายจำนวนมาก ไม่เว้นแม้แต่ผู้มีฐานะร่ำรวยหรือยากจน ไม่แยกชนชั้นวรรณะ กระทั่งระบบการบริการสาธารณสุขและความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจของประเทศต่างๆทั่วโลกในแต่ละวันเราจะเห็นภาพข่าวสะเทือนใจต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้คนรอเข้าคิวเพื่อเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาล ผู้คนเสียชีวิตลงที่บ้าน และเมื่อมีผู้คนที่เจ็บป่วยจำนวนมากเราจึงเห็นภาพที่ไม่คิดว่าจะเกิดขึ้น เช่นในประเทศอินเดีย ภาพผู้คนต่อแถวเพื่อซื้อเครื่องถังออกซิเจน เพื่อไปประคองชีวิต มีข่าวถึงออกซิเจนหมดไม่สามารถหาซื้อได้ แล้วเจ้าโควิด-19 ก็มีการระบาดต่อเนื่องระลอกแล้วระลอกเล่า ซึ่งไม่รู้จะสิ้นสุดที่วันไหน

บทบาทพยาบาลที่ดูแลผู้ป่วยในหอผู้ป่วยอายุรกรรมซึ่งดูแลผู้ป่วยตั้งแต่แรกรับจนกระทั่งจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล นอกจากความเสี่ยงที่เรามีโอกาสที่จะสัมผัสกับผู้ติดเชื้อแล้ว และจากการดูแลผู้ป่วยติดเชื้อโควิด-19 ที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเมื่อนายจากเจ้าโควิดแล้วพบว่าผู้ป่วยจำนวนมากมีรอยโรคในปอด มีความจำเป็นต้องพึ่งพาออกซิเจนอย่างต่อเนื่อง

แม้แพทย์จะอนุญาตให้กลับบ้านได้แล้ว แต่ปรากฏการณ์ขาดแคลนเครื่องผลิตออกซิเจนก็เกิดกับเราเช่นกัน คือญาติไม่สามารถหาเช่าหรือซื้ออุปกรณ์เหล่านี้ได้ หน่วยเยี่ยมบ้านเดิมเคยพอมิเครื่องผลิตออกซิเจนให้ยืมก็ไม่มีให้ยืม เนื่องจากการนำเครื่องไปใช้ในผู้ป่วยติดเชื้อโควิดที่รักษาตัวที่บ้านหรือใน hospitel จำนวนมาก ทำให้ไม่สามารถจำหน่ายผู้ป่วยกลับบ้านได้ ส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้ป่วยและครอบครัว ผู้ป่วยต้องใช้ชีวิตในโรงพยาบาลนานขึ้น เสี่ยงต่อการติดเชื้อเพิ่ม และขาดเตียงหมุนเวียนเพื่อรองรับผู้ป่วยรายใหม่ เราเห็นเหตุการณ์แบบนี้ซ้ำๆทุกวัน จนกระทั่งวันหนึ่ง ผู้นำทัพ (หัวหน้าหอผู้ป่วย) ได้รำพึงรำพันว่า ถ้าเรามีเครื่องผลิตออกซิเจนให้ผู้ป่วยยืมกลับไปใช้ที่บ้านระหว่างรอการส่งซื้อเครื่อง และเมื่อใดที่ผู้ป่วยได้รับเครื่องผลิตออกซิเจนของตนเองแล้วค่อยนำมาส่งคืนเพื่อจะนำเครื่องมาหมุนเวียนใช้กับผู้ป่วยที่ประสบปัญหาเช่นเดียวกัน นอกจากผู้ป่วยกลุ่มที่หายจากโควิดแล้ว เนื่องจากเป็นหอผู้ป่วยอายุรกรรม ผู้ป่วยที่มีปัญหาเรื่องระบบทางเดินหายใจ หรือโรคเรื้อรังอื่นๆ ที่มีความจำเป็นต้องใช้ออกซิเจนต่อเนื่องที่บ้าน ก็จะได้ประโยชน์ด้วยเช่นกัน เมื่อนำความคิดนี้มาแชร์ในที่ทีมจึงเกิดการระดมทุนเงินบริจาคจากเจ้าหน้าที่พยาบาล ผู้ช่วยพยาบาล อาจารย์พยาบาล แพทย์ประจำบ้าน และ เครือญาติเพื่อจัดซื้อเครื่องผลิตออกซิเจนสำหรับใช้กับผู้ป่วยอายุรกรรมหญิงทันที โดยใช้ระยะเวลาประมาณ 4 ชั่วโมงได้จำนวนเงินเพื่อจัดซื้อเครื่องผลิตออกซิเจนจำนวน 3 เครื่อง ร่วมกับแพทย์ประจำบ้านอายุรศาสตร์ปี 3 ร่วมบริจาคอีกจำนวน 2 เครื่อง จึงเกิด “โครงการ...ปันลมหายใจ” ขึ้นมา

ในวันแรกที่เราได้รับเครื่องผลิตออกซิเจนจากการบริจาค หอผู้ป่วยอายุรกรรมหญิงสามารถจำหน่ายผู้ป่วยโควิด-19 ที่หายจากการติดเชื้อแต่มีความจำเป็นต้องได้รับออกซิเจนต่อเนื่องที่บ้านและไม่ได้กลับบ้านเพียงเพราะไม่สามารถหาเครื่องผลิตออกซิเจนได้ จำนวน 2 ราย ภาพใบหน้าที่ดีใจของผู้ป่วยที่จะได้กลับบ้าน ใบหน้ายินดีของญาติที่มาจับมือคนอันเป็นที่รักกลับไปดูแล ทำให้บุคลากรที่ดูแลผู้ป่วยอย่างพวกเรา รู้สึกได้ว่า “ลมหายใจที่เราแบ่งปัน” นั้น สร้างความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับจริงๆ